

Била једном једна подморница, карактеристична по томе што је пловила и кроз време. Много пута је потапана, али таман када би сви мислили да је коначно завршила на дну, на чудан начин се издизала и суверено пловила пучином.

Овог пута, посада је добила невероватан задатак – послата је у пустиловину да испита дно дна, тако рећи без капетана. Био је и он присутан, али проба униформи, као и позирање пред фото-апаратима и огледалом, одузимале су му превише времена и енергије, тако да је команду препустио “стручњацима”.

Док је урањала у мистичне дубине, на командном мосту стајала су само два амбасадора у улози навигатора. Додуше, ту је био и трећи, ал’он је био задужен да присуствује обележавањима светлих датума историје ове подморнице, јер је капетан обично у тим приликама био заузет парадирањем на суседним бродовима.

Нови задатак представљао је и нови изазов. Да би подморница што брже тонула, није смела имати торпедну собу. Торпеда ипак носе свој ризик, могу оштетити суседне бродове, а с обзиром да су застарела, најбоље их је избацити на обалу и претопити у старо гвожђе. Руку на срце, и навигатори се боље осећају кад их нема, тако да су предложили да се нова и не узимају. Такође су дали дивну идеју, торпедно одељење се може попунити балетском групом, која при одређеним прославама и светковинама може изводити културно-уметнички програм, као и сличне забаве за децу. Уосталом, ако неко баш жели да се игра с торпедима, навигатори ће му пружити прилику да то ради на њиховом разарачу, јер на њему већ имају модерну технологију, искусне посаде и врло разгранат туристички програм по целом свету. С обзиром да имају у виду и отварање нових дестинација, сваки торпедни кадар им је добродошао.

Навигатори су били презадовољни послушношћу својих официра, а официри су навигаторе доживљавали као Богове. Заједнички проблем били су морнари.

Официрима просто није било јасно како и морнари не уживају у овој идиличној авантури, већ константно повраћају, као да нису навикнути на морску болест.

То једноставно није хигијенски, вређа душебрижне навигаторе, а и подморница је огромна, тако да органи реда нису у стању да иду од морнара до морнара, не би ли “неваљалце” научили памети. Зато су одлучили да оснују комуналне органе реда, који ће водити рачуна о “хигијени ових простака”, а по потреби их и избатинати. Но, надобудним официрима почело је да понестаје средстава за одржавање подморнице. На сву срећу, ту су опет били навигатори, који су пронашли солонско решење – исећи ће подморницу, и од једне направити неколико истих. Ето нових места за напредовање официра и нове капетане, само навигатори остају исти. Генијално!

Остао је још само један проблем – срце подморнице! То је вековима стара командна соба, по чијем се калупу увек дотеривало ово пловило. Некада су у њој капетани остављали своје најскривеније тајне, завештавали јој своју душу, упућивали јој своје последње мисли. Али, после велике хаварије услед судара с разарачем, ова соба адаптирана је у ботаничку башту, у којој се сада узгајају и синтетишу најегзотичније биљне културе.

Радо би капетан и официри поклонили овај “Гудроленд” навигаторима и локалним ботаничарима, али се боје побуне морнара који гаје митолошки однос према овој командној соби.

Уопште, морнари су много примитиван свет. Никако да им објасниш да је дно дна карта за Рај. Чак негују и неко своје писмо којим се поносе, и чију лепоту уздижу. Зову га ћирилица, а на њу су подједнако алергични и навигатори и официри. Она је заправо један од главних криваца за неуспелу едукацију морнара. Рамене уз рамене с њом је и један од бивших капетана подморнице, стари почасни официр, који својим делима “Време смрти” и сличним, дугорочно “трује душе” овим морнарима. Па зар поред “Великог Брата”, “Фарме”, најсочнијих хорора и психопатолошких трилера који се емитују у време Божића и Ускрса, узор морнарима треба да буде један стари почасни официр и његове “тровачке књиге”?!

Па где је ту цензура, где је тужилаштво да испита ратне злочине војводе Мишића, тог непоправљивог екстремисте и фанатика? Докле ће више ти морнари да се опијају злочинима оног криминалца и терористе Карађорђа, који даје лош пример омладини, јер је подигао руку на тадашње навигаторе ове наше подморнице. Докле ће ти морнари у време светковина најстрашније клати сопствене прасиће, кад могу од навигатора да купе демократски еутаназиране рибе, шкољке и рачиће, као и дегенерисане краве и

Има ли капетана у подморници

Пише: Саша Рендић
четвртак, 01 јул 2010 21:12

пилиће?! Докле ће више ићи на пијацу без атестираног сантиметра и шублера у џепу, зна се прописана дужина и обим воћа и поврћа.

О ваздуху и да не говорим, преко је потребан свакој подморници, а ови морнари дишу ли дишу. Посебно они пензионисани, које официри морају плаћати, а не могу их рабити. Време је да официри донесу нови закон о дисању, јер ће морнари схватити да не треба да дишу само кад их лупиш по џепу.